

FRAKTAALI- KOHINAA

CHRISTOPHER
PAOLINI

TAMMI

CHRISTOPHER PAOLINI

PERILLINEN-SARJA

Eragon

Esikoinen

Brisingr

Perillinen

Murtagh

Kulkuri, noita ja lohikäärme – Tarinoita

Alagaësiasta osa 1: Eragon

FRAKTAALIVERSUMI-SARJA

Infinitum – Tähtien meri osa 1

Infinitum – Tähtien meri osa 2

Fraktaalikohinaa

C H R I S T O P H E R
PAOLINI

FRAKTAALI-
KOHINAA

SUOMENTANUT TAIMI TORNIKOSKI

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Fractal Noise*

Copyright © 2023 by Christopher Paolini

Suomenkielinen laitos © Taimi Tornikoski ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

All rights reserved.

Esilehtien kuvitus: Immanuela Meijer

Sisustan kuvitukset: Christopher Paolini

Sitaattien suomennotokset: Taimi Tornikoski

“Tis a Fearful Thing” by Rabbi Chaim Stern from *Gates of Prayer:*

The New Union Prayerbook, copyright © 1975 by the Central
Conference of American Rabbis. Used by permission of the CCAR.

A Tor Book

Published by Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group

120 Broadway New York, NY 10271

www.tor-forge.com

Tor® is a registered trademark of Macmillan Publishing Group, LLC

ISBN 978-952-04-7759-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

OMISTETTU PERHEELLENI - KUTEN AINA.

*Sekä niille, jotka ovat tuijottaneet syöverin syvyyksiin
yön pikkutunteina.*

SISÄLLYS

AHDISTUS 13

Luku I: Näkökulman muutos 17

Luku II: Kysymyksiä 30

Luku III: Saapuminen 64

HÄMMENNYS 87

Luku I: Vyöhyke Alfa 91

Luku II: Vyöhyke Beeta 124

Luku III: Vyöhyke Gamma 155

Luku IV: Vyöhyke Delta 196

Luku V: Vyöhyke Epsilon 212

AUTIUS 257

Luku I: Vyöhyke Zeeta 261

Luku II: Vyöhyke Eeta 290

TÄYTTYMYS 309

Luku I: Murtumispiste 313

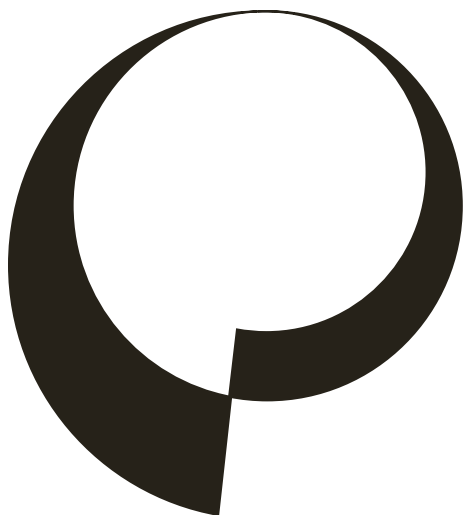
Luku II: Täydellistymä 325

LIITTEET 357

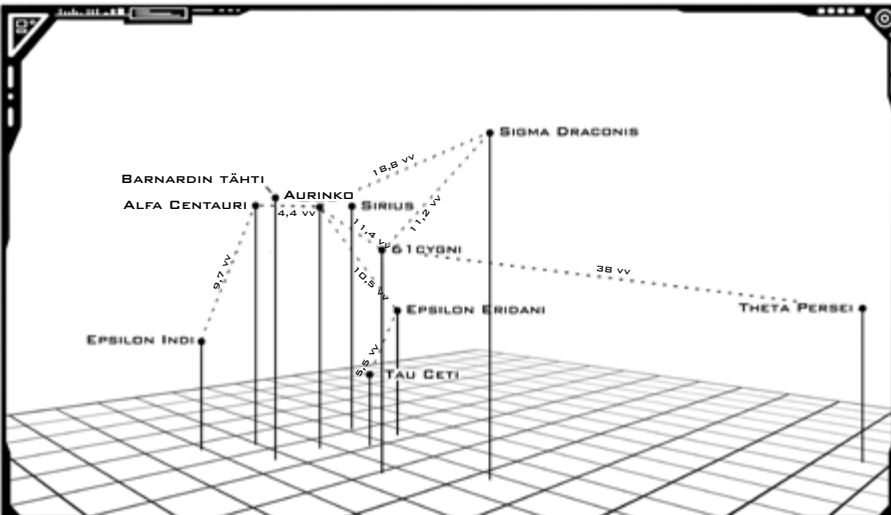
Liite I: Sanasto 359

Liite II: Aikajana 379

JÄLKISANAT JA KIITOKSET 383

FRAKTAALIVERSUMI-
ROMAANI

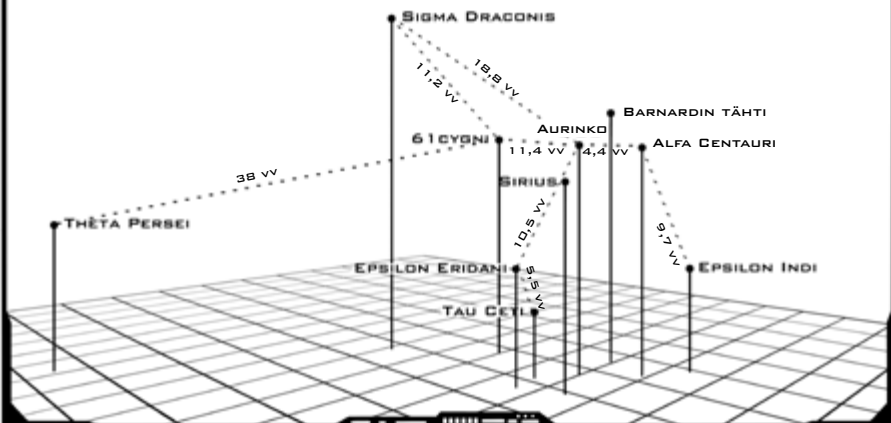

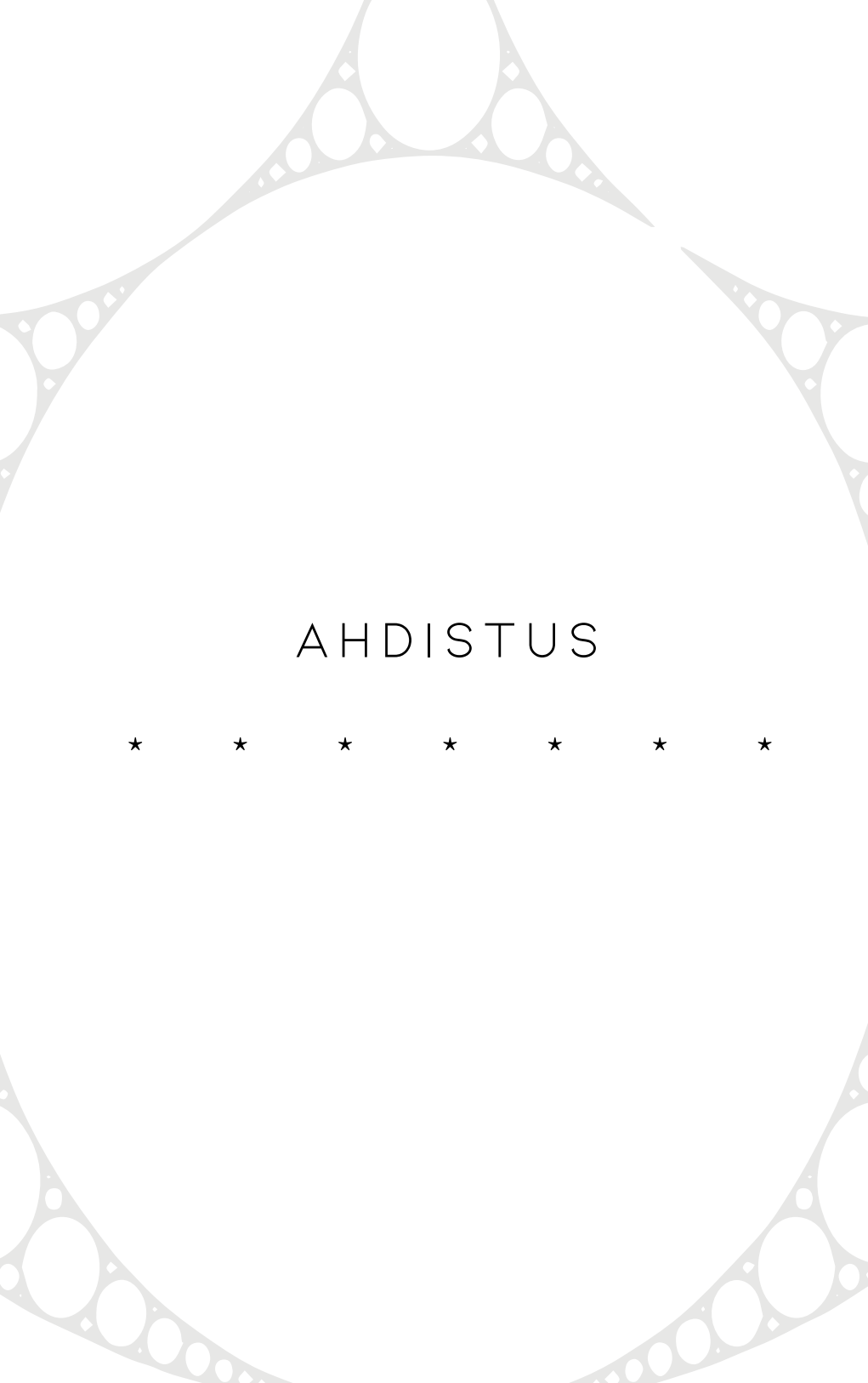
AURINKOKUNNAN LIITTOUTUMA

- AURINKO
 - MAA
 - MARS
 - VENUS
 - YM.
- ALFA CENTAURI
 - STEWARTIN MAAILMA

LIITTOUTUMATTOMAT

- 61 CYGNI
 - RUSLAN
- EPSILON ERIDANI
 - EIDOLON
- EPSILON INDI
 - VÖLUNDR
- SIGMA DRACONIS
 - ADRASTEIA
- TAU CETI
 - SHIN-ZAR
- THETA PERSEI
 - TALOS VII
- BARNARDIN TÄHTI
- SIRIUS

AHDISTUS

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

*Kuink' kauhistavaa onkaan
kun voi rakkaaseen kuolo yltää.*

- CHAIM STERN

LUKU I

* * * * *

NÄKÖKULMAN MUUTOS

1

Anomalia löydettiin 25. heinäkuuta 2234.

SLA *Adamuralla* vietettiin yöaikaa. Kaikki valot olivat sammuk-
sissa, tai vähintäänkin niitä oli himmennetty ja niiden väriä muutet-
tu punaiseksi, jottei miehistön vuorokausirytmä häiriintyisi. Aluk-
sen käytävillä ja huoneissa oli hiljaista... vaan ei täysin äänetöntä.
Elossapitojärjestelmän tuulettimien jatkuva humina kuului taust-
alla uneen tuodittavana valkoisena kohinana, jonka havaintokyky
sivuutti ennen pitkää kokonaan.

Adamuran ulkopuolella Samson, hiekanruskea kaasujättiläinen,
loitto ni kauemmas avaruuden mustaan taustamaisemaan.

2

Aluksen laboratoriossa oli ahdasta. Laitteistot olivat vallanneet alaa
seinustoilta ja täyttäneet huoneen keskiosan niin, että niiden väliin
jäi vain kapeita kulkuväyliä. Tietokoneet hohkasivat ympärilleen
lämpöä, ja huoneilma tuntui paksulta ja tukahduttavalta. Tumman-
puhuvia koneita siellä täällä täplittävät monet pikkuruiset merkki-
valot muistuttivat tähtikuvioita.

Alex Crichton istui erääseen nurkkaan ahdetun holonäyttörui-
dun ääressä ja yritti saada selvää Samsonin ilmakehään edellisenä

päivänä pudotetun avaruusluotaimen tutkimustuloksista. Hiiltä, ammoniakkia, metaania... Luettelo sumentui hänen silmiensä edessä. Keskiyö oli jo kaukana takanapäin, mutta hän ei ollut vielääkään kirjoittanut raporttiaan, ja kapteeni odotti saavansa sen luettavakseen ensi töikseen aamunkoitteessa.

Viisaintahan olisi ollut kirjoittaa raportti aiemmin iltapäivällä, kun hän oli vielä ollut jotensakin vireässä tilassa. Niin, se olisi tosiaan ollut viisainta. Alex tiesi sen kyllä. Mutta hän ei ollut saanut itseään näpyttämään yhden ainutta sanaa. Hänen motivaationsa ei yltänyt hereilläoloaikana juurikaan nollaa korkeammalle, ei tänään eikä useimpina muinakaan päivinä. Eikä tilanne yölläkään ollut liiemmästi parempi: aina toisinaan satunnaiset hätäännyksen kuohahdukset saivat aikaan lyhykäisen pätjän tuotteliaisuutta, mutta silloinkaan hänen aikaansaannostensa jäljessä ei juuri ollut kehumista. Alexilla oli aivan liikaa univelkaa, eikä hän siltikään halunnut ottaa StimWarea tai muuta piristystablettia. Mitä mieltä siinäkin olisi ollut? Olisiko se parantanut oloa? Ei todellakaan olisi. Mikään ylimääräinen ei maksanut vaivaa, kunhan kapteeni Idris vain ei haukkuisi häntä taas kerran pystyyn. Eihän millään kuitenkaan ollut oikeasti väliä. Ei Alexille ainakaan.

Holo pyöri silmissä. Numerot leijailivat taustastaan irrallisina.

Alex räpäytti silmiään. Siitä ei ollut apua. Hän oli turhautunut, mutta hänellä ei ollut kylliksi voimia käsitellä turhaumustaan, joten hän pani käsivartensa ristiin muoviselle pöydälle ja laski päänsä niiden päälle. Musta hiuspehko valahti otsalle ja peitti kaiken näkyvistä.

Milloinkohan hän oli viimeksi leikkauttanut hiuksensa? Kolme kuukautta sitten? Vai neljä? Joskus *ennen sitä* kuitenkin. Se nyt ainakin oli varmaa.

Hän hautasi kasvonsa kyynärtaipeeseen, ja pitkän tovin laboratoriossa vallitsi hurisevia tuulettimia lukuun ottamatta täysi hiljaisuus.

3

Ennen sitä.

Miten kaksi pientä sanaa saattoivatkin vainota Alexin mieltä sillä tavoin? Ennen sitä, kun he olivat lähteneet Eidolonista. Ennen sitä, kun he olivat ilmoittautuneet kartoitusratkikuntaan. Ennen hautajaisia.

Ennen sitä...

Koruttomassa, muistokeskuksena toimivassa telttatalossa oli ollut kirkasta ja aurinkoista. Kirkasta ja aurinkoista juuri siihen tapaan, joka on tuttu yksinomaan painajaisista. Kaikki heidän ystävänsä olivat ottaneet osaa toimitukseen – heidän molempien. Perheenjäsenensä samaten. Sehän siinä olikin ollut kaikkein pahinta: tavata toisen isä suurine, pörröisine päineen ja kuulla, kuinka hän virkkoi puoliääneen neuvoja ja surunvalitteluita, jotka eivät merkinneet Alexille tuon taivaallista. Nähdä, kuinka vainajan äiti – miehensä käsipuolella roikkuva pikkuruinen, kaitaluinen naikkonen – itkeä vollotti niin ylitsevuotavan avoimesti, että se tuntui Alexista suoraanaisesti vastenmieliseltä. Hyväähän he molemmat totta kai olivat tarkoittaneet. Ei mikään muu olisi tullut kysymykseenkään. Heidän ainut tyttärensä oli kuollut, ja Alex oli jäänyt eläväksi yhdyssiteeksi lapseen, jonka he olivat menettäneet.

Hänestä nuo hyväntahtoisuuden eleet olivat kuitenkin tuntuneet sietämättömiltä. Jok’ikinen hetki oli ollut silkkaa piinaa. Hän huomasi tuijottavansa suoraan omaisten ohitse tummia, jakameepuisia penkkejä, jotka näyttivät itään antavista ikkunoista sisään paistavassa lasinkirkkaassa valossa partaveitsen teräviltä. Kaikki muukin näytti samalta, aivan kuin koko maailma olisi veistetty muotoonsa työkaluista kaikkein pistävimmällä ja kivuliaimmalla: surulla.

Keskuksen etuosassa oli karu, betoninen alttari, ja alttarilla seisoi se ainoa asia, jota päin Alex ei katsonut – jota päin hän ei *pystynyt* katsomaan. Kiillotettu titaaninen uurna, jonka hän oli itse kolme päivää aiemmin valinnut kuunnellen hädin tuskin lainkaan hautausurakoitsijaa, joka oli esitellyt hänelle erinäisiä vaihtoehtojaan. Kaik-

kien muiden Eidolonissa menehtyneiden uudisasukkaiden tavoin Layla oli tuhkattu. Maaksi tulkoon taas se, mikä maasta oli tullut... Alexista tuntui fyysisesti tuskalliselta kuvitella, miten polttouunin liekit olivat kietoneet kärhiään Laylan ruumiin ympärille. Tuntui irvokkaalta, että naisen keho oli pakotettu käymään läpi moinen koettelemus – että hänen solujensa, jotka olisivat olleet useimmilla biologisilla mittapuilla yhä elossa, oli annettu kiehua, kuihtua ja korventua tuhkaksi hautaustoimiston uunissa.

Muistovirkailija oli vakavamielinen, synkeäilmeinen nainen, joka johti tilaisuutta ilmeisestikin asiaankuuluvan arvokkaasti. Hän piti pitkän puheenvuoron harkitulla äänensävyllä. Mikään, mitä hän sanoi, ei jäänyt Alexin mieleen.

Tilaisuuden jälkeen muistovirkailija toi tuhkauurnan hänelle. Naisen yksinkertainen, harmaa virkapuku oli siisti ja huoliteltu, mutta hän tuoksui säilöntäaineilta, ihan kuin hänet *itsensä* olisi jo palsamoitu. Haju oli vähällä saada Alexin säntäämään pakoon.

Uurnan painon hän oli kyllä pannut merkille. Se tuntui raskaalta käsissä ja kiskoi kohti lattiaa – kohti maata, jossa kaikki olevainen kohtasi loppunsa. Se ei häntä haitannut. Ihmiselämällä kuuluikin olla painoa. Olisi tuntunut väärältä, jos jonkun tuhkat olisivat olleet turhan keveät, olipa vainaja nuori taikka vanha.

Alex ei laskenut katsettaan uurnaankin edes silloin, kun otti sen kannettavakseen, eikä sen paremmin silloinkaan, kun toi sen takaisin kupoliin, jossa hän ja Layla olivat yhdessä asuneet. Eikä silloin, kun nosti sen komeron perukoilla olevalle hyllylle. Eikä myöskään silloin, kun pakkasi neljä viikkoa myöhemmin yhden, ainoan, laukunsa, pani paineoven lukkoon ja lähti. Uurna ja sen sisällä lepäävä tuhka eivät olleet olleet Layla itse, vaan jotakin muuta, jotakin kuvaa ja hengetöntä ja kaiken värinsä menettänyttä.

Mutta vaikka Alex ei ollutkaan katsonut uurnaa päin, hän saattoi edelleen nähdä sen sielunsa silmin, erottaa sen kiillotetun, kaarevan muodon. Hän *tunsi*, kuinka se seisoi hänen kotonaan ja kantoi totuuden painolastia, jota oli mahdoton kiistää.

Ja se inhotti häntä.

4

Alex havahtui vienoon äänimerkkiin.

Hän säpsähti ja katseli hämmentyneenä ympärilleen. Laboratoriossa oli aivan yhtä pimeää kuin aiemminkin. Mikään ei ollut muuttunut.

Hän raaputti suupielestään kuorettunutta sylkeä ja tarkisti silmänäyttönsä: kello oli 2.14. Hänen olisi pitänyt olla pedissä monta tuntia sitten. Silmänäytön reunassa vilkkui ilmoitus saapuneesta viestistä. Hän kosketti sitä.

<Hei, tule käymään täällä. Et varmana usko tätä. – Jonah>

Alex rypisti otsaansa. Mitä Jonah vielä tähän aikaan jalkeilla toimitti? Ei kartoittaja ollut mikään yökyöpeli, kuten ei kukaan muukaan retkikunnasta Alexia lukuun ottamatta. Ja minkä takia Alexia nyt pyydettiin juttuseuraksi? Toiset eivät yleensä vaivautuneet olemaan tekemisissä hänen kanssaan, mikä hänelle toki sopikin vallan mainiosti. Puhuminen otti liikaa voimille.

Hän aprikoi pitkään, olisiko nouseminen vaivan väärti. Häntä ei olisi huvittanut tehdä niin, mutta lopen uupuneessa tilassaan hän oli kyllästynyt yksinoloon, ja piilevä uteliaisuus kiusasi mieltä.

Lopulta Alex vääntäytyi ylös piskuisesta tuolista, joka oli juntattu työpöydän eteen. Selän lihakset osoittivat mieltään hänen noustessaan, ja vasenta polvea jomotti – vanha lasketellessa saatu vamma oli tapansa mukaan perseestä. Kaikista modernin lääketieteen ihmeistä huolimattakin tiettyjä asioita ei koskaan ollut mahdollista korjata. Lääkärit väittivät, että nivel oli täysin terve. Siihen vain... sattui. Samaa saattoi sanoa koko hänen elämästään.

Alex otti tšellikupposensa – juoma oli jo jäähtynyt, mutta tuoksui edelleen mausteiselta – ja raahusti pois hämärästä, punaisiin sävyin valaistusta laboratoriosta.

Pääkätävällä ei ollut ketään. Hänen askelensa kajahtelivat harmaasta metallista onttoina ja yksinäisinä, aivan kuin koko *Adamuralla* ei olisi ollut enää ketään muuta kuin hän.

Havaintoasemalle saavuttuaan hän ei vaivautunut soittamaan summeria vaan survaisi vain sormellaan oven vieressä olevaa nappia. Ovi avautui äänekkäästi kalahtaen.

Jonah nosti katseensa näyttöpäätteestään. Holon hehku värjäsi hänen kolkot kasvonsa kelmeän keltaisiksi. Silmänurkista hajaantuivat hienoiset uurteet muistuttivat kuivuneiden jokien suistoalueita. Ne toivat Alexin mieleen Eidolonin joet. Kunpa vain eivät olisi tuoneet.

”Sinä olet kuin oletkin hereillä”, Jonah sanoi. Hänen äänensä oli kireä ja karhea. ”Niin kuin tietokone ilmoitti.”

”Entäpä sinä itse?”

”On pitänyt kiirettä. En saanut unta, mutta hällä väliä. Tule katsomaan. Nyt saatiin oikea jymypaukku.” Silmät kiiluivat kiihkeinä ja kuumeisina.

Alex hörppäsi tšelliään ja siirtyi seisomaan Jonahin viereen. Tee poltteli huulia ja suuta, ja siitä jäi lämmin, hehkuva tunne.

Näytöllä häilyi kuva litteästä, ruskeasta tasangosta. Hän arveli, että paikka sijaitsi jossakin päin tähtikunnan toisen planeetan, Talos VII:n, pohjoista pallonpuoliskoa. Muutoin aution maiseman keskellä näkyi pieni musta piste, joka oli kuin musteläiskä.

”Tuoko?” Alex kysyi osoittaen täplää.

”Sepä se”, Jonah vastasi. Hän kurkotti kohti kuvaa ja levitti käsiään suurentaen sitä, kunnes täplä täytti koko näytön.

Adrenaliinipurkaus alkoi kirkastaa Alexin muuten utuista mieltä. ”Ei helvetti.”

”Jep.”

Täplä ei ollut täplä ensinkään. Se oli reikä. Täydellisen pyöreä reikä.

Alexin silmien kirvely paheni entisestään hänen siinä tuijottaessaan. ”Oletko varma, että se on oikeasti olemassa? Voisiko se olla jokin varjo tai... jonkinlainen näköharha?”

Jonah tarttui hologrammin reunoihin ja käänsi sitä niin, että maastokuva näkyi muistakin suunnista. Musta kohta oli aivan ehdottomasti reikä. ”Huomasin sen heti päivällisen jälkeen, mut-

ten voinut olla sataprosenttisen varma ennen kuin sain kuvia myös muista kulmista.”

”Saattaisiko se olla vajoama?”

Jonah tuhahti. ”Ei noin isoja olekaan.”

”Mistä mittaluokasta nyt puhutaan?”

”Viisikymmentä kilometriä tästä tuonne noin.” Jonah osoitti reiän vastakkaisilla laidoilla olevia pisteitä.

”Ei helvetti!”

”Tuon sinä sanoit jo.”

Kerrankin miehen äänensävy ei käynyt Alexin hermoille. Reikä, ympyränmuotoinen reikä, asumattomalla planeetalla melkein neljäkymmenen valovuoden päässä lähimmästä siirtokunnasta. Tai ainakin paikan uskottiin olevan asumaton. Kaikki merkit olivat viitanneet siihen, että Talos VII oli kuiva, kuollut planeetta. Elleivät eliöt sitten piilleet maanpinnan alla – tai olleet niin poikkeuksellisia, ettei niitä tunnistanut eläviksi ensinkään.

Hänen kainalonsa alkoivat hiota.

”Mitä Sharah sanoi?”

”En ole vielä kertonut hänelle. Tiedäthän sinä, että laivaälytkin tarvitsevat unta.”

”Mutta ohjesääntöhän määrää –”

”Raportoin tästä aamulla. Ei ole mitään mieltä ruveta hötkyilemään ennen kuin saamme lisää dataa.” Jonah vilkaisi hänestä näyttöön ja takaisin. ”Mutta pelkästään omana tietonani en tätä pystynyt pitämään. Oli pakko sanoa edes jollekulle, ja sinä olet tämän aluksen ksenobiologi. Joten mitäpä olet mieltä?”

”En... en osaa sanoa.”

Mikäli reikä osoittautuisi keinotekoisesti valmistetuksi, se olisi ensimmäinen vedenpitävä todiste älykkäistä, itsestään tietoisista muukalaisolennoista. Toki siitä oli saatu jo monia huhuja ja viitteitä – jopa ennen hutteriittien ekspansiota – muttei koskaan mitään kouriintuntuvaa. Ei mitään päivänselvää.

Alex nielaisi tuijottaessaan suoraan syöverin keskikohtaan. Aukko oli liian suuri. Liian virheettömän tasamuotoinen. Hän ei usko-

nut, että ihmiset olisivat pystyneet edes kaikkine muutaman viime vuosisadan edistysaskelineen saamaan aikaan moista reikää. Heillä ei yksinkertaisesti ollut kylliksi tarmoa tai joutoaikaa sellaiseen. Ja mikä oli sen tarkoitus? Virheettömyys viittasi johonkin vakavasti otettuun päämäärään, ja vain harvat päämäärät tuntuivat sopivan kuvaan: aukko joko edisti tieteellistä tutkimusta, auttoi olemassaoloa uhkaavan vaaran torjumisessa, täytti jonkinlaisen uskonnonliikkeen tarpeen tai toimi taideteoksena. Kaksi viimeisintä vaihtoehtoa olivat kaikkein pelottavimmat. Laji, jolla olisi varaa käyttää tuollaiset määrät voimavaroja käytännöllisesti katsoen epäolennaiseen hankkeeseen, voisi varmasti hävittää kaikki ihmisasutukset alta aikayksikön – Maan mukaan lukien.

Näin ollen virheettömyys oli varoitus, josta oli syytä ottaa vaarin.

Alexia alkoi pyörryttää, kun Jonah kallisti kuvaa. Hän tarrautui näyttöpäätteen reunaan ottaakseen siitä tukea ja vakuutellakseen itselleen, että edelleen todella seiso *Adamuralla*.

Reikä kammotti häntä. Mutta siitä huolimatta hän ei kyennyt olemaan tuijottamatta sitä. ”Miksemme me huomanneet tuota aiemmin?”

”Se oli liian kaukana, eikä Yeshalla ja minulla ollut kylliksi aikaa. Olemme paiskineet töitä kuin viimeistä päivää kaikkia Samsonin kiertolaisia kartoittaessamme.”

”Oletko *ihan* varma, ettei se ole vajoama?”

”Ei voi olla. Reunan kaarteessa on poikkeavuutta alle puoli metriä. Tarkkaa lukemaa me emme saa tietää ennen kuin pääsemme lähemmäksi ja saamme siitä tarkemman tutkauksen, mutta luonnon muovaama se ei ole, se on sanomattakin selvää.”

”Kuinka syvä se on?”

”Sitäkään en osaa sanoa – vielä. Mutta syvä se on. Mahdollisesti monta kilometriä.”

Alexin kainalot hikeentyivät entisestään. ”Monta kilometriä.”

”Niinpä... Jos tämä on sitä, miltä se nyt näyttää –”

”Miltä hitolta se sitten näyttääkään.”

Jonah jatkoi sinnikkäästi: ”Jos tämä on sitä, miltä se näyttää, käsillä on yksi merkittävimmistä havainnoista kautta historian. Täy-

sin samaa sarjaa kuin valoa nopeampi matkustaminen. Hemmetti, vaikka se *olisikin* pelkkä iso monttu, meidät mainitaan kohta kaikissa aikakausjulkaisuissa täältä maapallolle saakka.”

”Hmmh.”

”Mitä? Oletko eri mieltä?”

”En. Mietinpähän vain... että jos tuo kerran on keinotekoisesti rakennettu, niin missä helvetissä sen rakentajat oikein luuhaavat?”

5

Alex istui hyttinsä punkalla ja tuijotteli käsiään. Hän avasi tyynynsä vieressä olevan vetolaatikon kauhu mieltään kalvaen ja otti esiin holokuution.

Hän ei ollut katsellut sitä lähestulkoon kahteen viikkoon. Näin pitkää väliä ei tähän mennessä ollut tullutkaan. Hän olisi kenties voinut sinnitellä vielä jokusen päivän pidempäänkin, ellei Jonahin löytö... mahdoton reikä... olisi muuttanut asiaa.

Nyt Alexin oli kuitenkin aivan pakko nähdä *hänet*. Hän tiesi kyllä hyvin, että se tekisi kipeää. Hän tiesi hyvin, että olisi itse sen jäljiltä huonommassa jamassa kuin aiemmin. Hän tunsu olevansa kuin huumeaddikti, joka tarvitsi lisäpiikkiä. Vielä yksi satsi, kiitos. Hän tuikkaisi neulan suoraan haavaan, pureutuisi suoraan tuskan sydämeen ja antaisi liekkien täyttää suonensa. Hän inhosi itseään siitä hyvästä, muttei silti mahtanut itselleen mitään.

Laylan kasvojen haamukuva vastasi hänen katseeseensa kuution sisuksista. Kuten joka kerta, suurimman vaikutuksen häneen teki naisen ilme – tuo eloisa, kiusoitteleva katsanto, joka näytti siltä kuin tarkoituksena olisi härnätä häntä. Ja juuri niinhän Layla oli tehnytkin silloin, kun hän oli kuvan ottanut. He olivat lähteneet patikalle asuinkupolinsa takapuolelle ja kulkeneet raja-aidan tuntumassa. Aurinko oli paistanut lämpimästi, kiiltoöttiäiset olivat kimaltaneet ja pitäneet metakkaa lennellessään ilman halki jalokiviä muistuttavina värinpilkahduksina, ja Laylan hymy... Voi, kuinka hän hymyi-

likään. Kun Layla oli kääntänyt hymynsä Alexin puoleen, Alex oli tuntenut itsensä koko galaksin onnekkaimmaksi, komeimmaksi mieheksi, joka oli saanut rinnalleen kaikkein lempeimmän, kauneimman naisen. Jos totta puhuttiin, kumpikaan luonnehdinta ei pitänyt paikkaansa, mutta siltä hänestä kuitenkin oli tuntunut, ja tunne oli ollut tarpeeksi.

Minun olisi pitänyt lähteä mukaan. Olisi pitänyt – Hän yritti olla välittämättä ajatuksesta, mutta se ei suostunut kaikkoamaan hänen päästään. Se oli kuin pahansuopa mantra, joka toisti itseään loputtomiin.

Alex väänsi kuutiota käsiensä välissä ja painoi sen kärkiä ja särmiä voimalla kämmeniinsä kuin olisi yrittänyt saada ihon rikki. Kipu toi itsessään tietynlaista helpotusta.

Hänen päänsä nuupahti vielä enemmän painuksiin. Taas kerran hän tunsi, miten uurnan raskaus painoi häntä maahan.

Silloin tällöin universumi vain päätti repiä koko elämän rieka-leiksi ja talloa palaset tuusan nuuskaksi, eikä siinä auttanut hiivatti sentään kuin kysyä: ”Mitä seuraavaksi?”

Juuri sitä Alex oli kysellyt itseltään alinomaa edellisen neljän kuu-kauden aikana, aina onnettomuudesta lähtien. Kuinka ihmeessä hänen oli tarkoitus päästä tapahtuneesta yli? Miten hänen muka olisi pitänyt olla ikään kuin sisällä ei olisikaan ollut jättimäistä, ammot-tavaa kuilua, josta kaikki hänen aiemmin lujana ja luotettavana pitä-mänsä oli murentunut olemattomiin? Kuinka hänen oletettiin vielä teeskentelevän, että kaikki oli niin kuin pitää?

Sitä Alex ei ymmärtänyt. Hän mietti yhtenä, mitä mahtaisi tapahtua, jos hän vain lopettaisi kokonaan. Piittäisiko kukaan pas-kan vertaa? Eivät hänen vanhempansa ainakaan, eivät hitossakaan. He eivät olleet osoittaneet minkään muotoista mielenkiintoa hänen elämänsä kohtaan sitten sen, kun hän oli lähtenyt Stewartin maail-masta. Tuskinpa hänen kuolemansakaan muuttaisi asiaa millään tavalla. Sikäli kuin asia vanhempia kiinnosti, hän oli jo poissa – poissa silmistä, poissa mielestä. He olivat siihen malliin käytän-nöllisiä.

Kaksi viikkoa muistokeskuksessa järjestetyn toimituksen jälkeen hänen appivanhempansa olivat väen vängällä halunneet ottaa hänet mukaansa kirkkoon. Jopa tavanomaisessa tilanteessa Alex olisi pitänyt kokemusta merkillisenä – ennen Laylan tapaamista hän ei ollut kertaakaan elämässään edes astunut jalallaan min-käänlaiseen uskonharjoittamisen paikkaan, kirkon kaltaisesta virallisesta rakennuksesta nyt puhumattakaan. Hän ei ollut vielä-kään varsinaisesti tottunut käytäntöön, vaikka Layla olikin aina juhlapäivinä raahannut hänet kanssaan jumalanpalvelukseen – jokasunnuntaiseen mukanaoloon hän oli sentään vetänyt rajan, vaikka eipä heidän työnsä olisi muutenkaan mahdollistanut niin yleistä osanottoa.

Kirkko edusti reformistisia hutteriitteja, ja saarnamies oli niitä muinaismuistoja, joilla oli kurttuiset kasvot ja parta ja jotka halusivat ehdottomasti kieltäytyä kantasoluruiskeista, sillä uskoivat, että luonnollinen ikääntyminen toi ihmisen lähemmäksi Jumalaa. Hän oli paasannut hutteriittien tavanomaisista puheenaiheista, toisin sanoen esitelmöinyt monin sanoin niukkuudesta niukkuuden perään ja pidättäytymisen terveellisyydestä.

Alexilla ei olisi ollut tarvetta kuulla sellaisia sanoja. Jos Jumala olikin olemassa, niin ainakaan hän ei vaikuttanut olevan järin pidättäytyväinen tapaus, ei tosiaankaan. Päinvastoin: tuntui kuin Jumala olisi ollut pahanilkinen kujeilija, joka pyrki vakaasti tekemään kaikista ihmisistä oman elämänsä jobeja.

Jumalanpalveluksen jälkeen hän oli suunnannut suorinta tietä kotiin ja ilmoittautunut seuraavaan mahdolliseen retkikuntaan. Hän halusi keinolla millä hyvänsä päästä kauas Eidolonista ja sinne tuhkatuista toiveista, unelmista ja muistoista.

Lähtö ei ollut auttanut mitään. Vaikka Alex kuinka yritti keskittyä, vaikka hän kuinka teki tuntikaupalla töitä, kuilu ammotti silti hänen sisimmässään. Siihen, että hän tuiskahtaisi itse pimeyteen, ei vaadittaisi paljoa – tuntui kuin hän olisi ollut jo puolimatassa rinnettä alas. Enimmäkseen hän kuitenkin tunsii olonsa vain väsyneeksi. Uupuneeksi.

IHMISKUNTA EI OLE YKSIN...

2230-luvun puolivälissä avaruustutkimusryhmä löytää näennäisesti asumattomalta planeetalta jotain outoa: 50 kilometriä leveän aukon, joka ei ole syntynyt luonnollisesti. Kuka sen on kaivanut ja miksi? Ryhmän on laskeuduttava selvittämään mysteeriä tuntemattomassa maastossa. Jokainen askel, jonka he ottavat kohti salaperäistä kuilua, vie heidät joko lähemmäs suurta unelmaa tai valtavaa riskiä. Ja menneisyyden haamut ovat koko ajan heidän kintereillään...

Fraktaalikohinaa on Christopher Paolinin vaikuttava scifi-trilleri ihmisen ensikohtaamisesta vieraan elämänmuodon kanssa. Tarina sijoittuu aikaan 20 vuotta ennen ensimmäisen *Tähtien meri* -kirjan tapahtumia.

9 789520 477592

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-7759-2